

[Ole Vig Jensen]

at give 75 pct.s dækning til at give 90 pct.s dækning, altså ikke fuld dækning, men næsten fuld dækning.

Jeg har hørt hr. Kjeld Olesen i dag indvende imod forslaget, at vi hverken kunne eller ville anvise, hvor disse flere penge skulle hentes fra. Dertil vil jeg gerne sige, at det radikale venstre altid har været indstillet på at ville tage et medansvar, også når det gjaldt om at dække samfundets udgifter; det tror jeg også denne regering har bemærket. Men man kan altså stille det spørgsmål, som jeg også stillede ved førstebehandlingen: hvor skal erhvervslivet skaffe de penge, der skal bruges til en løsning, der tilsyneladende er dyrere end den, der vil gælde for de offentligt ansatte? Det er vel også et spørgsmål, det ville være rimeligt at få besvaret.

I øvrigt skal jeg henvise til de bemærkninger, hr. Niels Helveg Petersen vil gøre til de stillede ændringsforslag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til udvalgsformanden for udvalgsarbejdet og også kvittere for, at der blev mulighed for, at vi var med i det forcerede udvalgsarbejde, som jo ellers ikke bragte ændringer af afgørende betydning for dagen.

Jeg skal sige noget om de ændringsforslag, der foreligger, men vil godt først sige, at det, der præger den samlede løsning, som den ser ud nu, er, at regeringen har bragt sig selv i den hjælpeløse situation, at den ikke havde gode løsninger. Den kunne til sidst, da løbet var kørt, vælge mellem to løsninger: enten et sammenbrud for regeringen med konfliktudbrud og muligvis med valg eller et overenskomstindgreb, der måtte blive utilfredsstillende.

Jeg vil gerne slå fast, at den situation, regeringen her bragte sig i, har den bragt sig i ganske ved egen hjælp på grund af sin egen indre uenighed og ved sin passivitet igennem hele efteråret. Skulle regeringen have undgået til sidst at komme i denne hjælpeløse situation, skulle den langt tidligere i efteråret havde spillet ud på nogle af de områder, der i virkeligheden stærkere end løn- og arbejdsvilkår påvirker fordelingen af forbrugsmuligheder her i landet. Det gjorde man ikke, og derved kom man i en situation, hvor man kun havde dårlige løsninger tilbage.

Udenrigsministeren sagde forleden dag i en polemik om de økonomiske spørgsmål, at det, man end foretog sig nu for overenskomsterne, under ingen omstændigheder kunne få virkning for betalingsbalancen 1979. Nej, det er der sikkert meget rigtigt i, og netop derfor burde man også have grebet ind på et langt tidligere tidspunkt, hvis man skulle have påvirket forløbet i 1979.

Forleden dag var arbejdsministeren fuld af optimisme og næsten smittende begejstret. Der var faktisk ikke en sky på arbejdsministerens himmel, eller i hvert fald var han så højt oppe, at han ikke kunne se den. Dette er både farligt og overfladisk. Ganske vist er arbejdsministeren ikke minister for betalingsbalancen, men han er da i hvert fald minister for beskæftigelsen, og den løsning, der foreligger her, yder intet selvstændigt bidrag til en bedre udvikling for beskæftigelsen, og da slet ikke, hvis vi i løbet af efteråret skal se gennemført en finanspolitisk stramning, som vil have det kendte resultat, at beskæftigelsesproblemerne øges.

Jeg skal herefter vende mig til et hovedtema i diskussionerne om dette overenskomstindgreb: spørgsmålet om de offentligt ansatte. Det radikale venstre bebudede under første behandling, at vi ville stille ændringsforslag om en forbedret taktregulering på 90 pct., og vi bebudede også at ville stille forslag om, at taktreguleringsnævnet fik til opgave at drøfte og lægge forslag frem om et forbedret taktreguleringsystem, som kunne bruges næste gang.

Vi stemmer selvsagt for ændringsforslaget om en 90 pct.s taktregulering, og vi stemmer selvfølgelig også for, at man gennemfører at pålægge taktreguleringsnævnet at arbejde med disse spørgsmål.

Meget kan man sige om at hæve taktreguleringsprocenten til 90 – man kan anføre økonomiske og andre indvendinger – men jeg har meget svært ved at se, hvad der er begrundelsen for, at regeringen afviser at lade taktreguleringsnævnet undersøge, gennemdrøfte og fremlægge forslag til et nyt taktreguleringsystem; det koster i hvert fald ingen penge. Hvad skulle egentlig være begrundelsen for at afvise et sådant forslag? Jeg tror, der bliver behov for et bedre taktreguleringsystem, og som det nu er lagt til rette med en taktreguleringsprocent på 75, vil vi med sikkerhed ved næste overenskomstsitu-